

Yoel Kitabı ve Laodikya'daki Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Sayı On Beş

Jeff Pippenger
2025-12-21

Sayı On Beş

Şunu savunuyorum: Dört nesil sembolünün geç yağmur mesajıyla bağlantısını anlamak, Yoel kitabının birinci bölümündeki ilk dört ayetin önemini kavrayabilmemiz için en iyi umudu verir. Yoel bağın ezgisini söyler, ancak açılış kıtası antlaşmanın dört nesille kurduğu peygamberî bağlantıdır.

Ve Abram'a dedi: Kesin olarak bil ki soyun kendilerinin olmayan bir ülkede yabancı olacak, onlara kulluk edecek; ve onlar soyuna dört yüz yıl boyunca eziyet edecekler. Ve ayrıca, onlara kulluk edecekleri ulusu ben yargılayacağım; ve ardından büyük mal mülkle çıkacaklar. Sen ise esenlik içinde atalarına kavuşacaksın; olgun bir yaşta gömüleceksin. Ama dördüncü kuşakta buraya yine gelecekler; çünkü Amorluların günahı henüz tamamlanmadı. Yaratılış 15:13-16.

Bu pasaj, Musa'nın yaşamı aracılığıyla yerine gelen peygamberlik sözüdür. Yoel kitabı, giderek artan yıkımın dört nesline atıfta bulunarak bağ türküsünü başlatırken, Yoel kitabını peygamberlikteki dördüncü ve son nesille ilişkilendirir. O nesil, Petrus'un "seçilmiş nesil"i olup, karanlıktan O'nun "harika ışığı"na çağrılmış olanlardır. Onlar, "engerekler nesli" olarak temsil edilen kuşaksal karşıtlarıyla karşıtlık içindedir. O dördüncü ve son nesil, Yuhanna tarafından temsil edilir; Yuhanna, "çağrılmış, seçilmiş ve sadık" olan yüz kırk dört binin bir simgesidir.

11 Eylül'de çağrılan, Gece Yarısı Çılgılığı'nda seçilen ve Pazar yasası krizinde sadık kalanlar; tıpkı Levililerin Harun'un ve Yeroboam'ın altın buzağı isyanlarında sadık kaldıkları gibi. Malaki 3'te gümüş gibi arıtılan ruhlar, Gece Yarısı Çılgılığı mesajı sırasında seçilen Levililerdir; çünkü mühürleme, Kutsal Ruh'un bir dökülüşiyle ve onun aracılığıyla gerçekleştirilir.

Önceki makalede, White Kardeş'in Kutsal Kitap peygamberliğinin alfası olarak tanımladığı ve peygamberlik olarak Kutsal Kitap peygamberliğinin omegası olan Mesih'le ilişkilendirdiği Musa'nın tarihinden çizgileri öne çıkardık. Musa temel taşıdır ve Mesih tepe taşıdır. Her ikisi de, Musa ile Mısır'dan kurtuluşta temsil edildiği gibi, günahattan kurtuluşun simgeleridir. Ne var ki Musa'nın eliyle meydana gelen Tanrı kudretinin bütün tezahürleri, Mesih antlaşmayı bir hafta için birçoğlarıyla teyit ettiğinde çok geride bırakıldı. Musa alfadır ve Mesih omegadır; omega "22" sayısıdır ve alfa "1" sayısıdır.

Musa'yı ele aldığımızda, peygamberlik tanıklığını baştan sona kuşatan kurtuluş temasının suyla çerçevesini görürüz. Doğduğunda Nil'in sularından kurtarılışı, gemideki Nuh'u simgeliyordu. Kızıldeniz'deki vaftiz, gemideki Nuh ve sekiz kişiyle paralellik gösterir; o da Şeria Nehri'nde Yeşu'nun vaftiziyle paralellik gösterir ve Mesih bunu aynı noktada tekrarladı. Musa'nın tanıklığı Nil Nehri'ndeki kurtarılıyla başlar ve Şeria Nehri kıyılarında sona erer. Mesih'in vaftizi, ölümüne giden süreçte üç buçuk yıl tanıklık etmesi için meshedilişiydi; bunun başlangıcı vaftizinde temsil

edilmişti. Dirilişinde birkaç damla vardı; tam dökülüş ise Pentekost'ta oldu.

Tanrı'nın insanlığa yönelik antlaşma vaadi Nuh ile başlar ve İbrahim aracılığıyla seçilmiş bir halka verdiği antlaşma vaadi Musa ile yerine getirildi. Alfa olan Musa, yalnızca seçilmiş bir halkla değil, "birçoklarıyla" antlaşmayı teyit etmek üzere gelecek omega olan İsa'nın bir ön figürüydü. Mesih'in bir tipi olarak Musa'nın doğumu, tüm insanlar için işaret olan gökkuşağıyla Nuh'a verilen antlaşmayla örtüşür. Musa ayrıca, işareti seçilmiş halk için sünnet olan, seçilmiş bir halka verilen antlaşmayla da örtüşür. Musa'nın antlaşma hizmeti yalnızca seçilmiş bir halkla değil, "birçoklarıyla"ydı. Eğer durum böyle olmasaydı, karışık kalabalık tarafından sürekli sıkıntıya sokulmazlardı.

Musa'nın hayatı boyunca temsil edilen çeşitli 'kurtuluş suları'nın ortasında, Şeria Nehri üzerindeki Bethabara'da gerçekleşen vaftiz, kadim İsrail'in Vaat Edilmiş Topraklar'daki antlaşma tarihinin başlangıcını, Mesih'in birçoklarıyla antlaşmayı onayladığı haftadaki sonuyla birleştirir. Mesih'in vaftizi, kadim İsrail'in vaftiziyle uyumludur ve her iki tarih de, elli gün sonra Pentekost'taki bol sağanaklardan önce birkaç damla yağmuru üflediği sıradaki dirilişine işaret eder. Musa'dan Mesih'e uzanan alfa ve omega'nın tüm hattı, kurtuluş sularının içinde tasvir edilir.

İsa, bu öğrencileri eğitirken, Eski Ahit'in kendi misyonuna tanıklık eden bir kaynak olarak önemini ortaya koydu. Günümüzde kendini Hristiyan olarak tanıtan birçok kişi, artık hiçbir işe yaramadığını öne sürerek Eski Ahit'i reddediyor. Oysa Mesih'in öğretisi böyle değildir. Ona o kadar değer verdi ki, bir keresinde şöyle dedi: "Musa'yı ve peygamberleri dinlemiyorlarsa, biri ölümlerden dirilse de ikna olmayacaklardır." Luka 16:31.

Adem'in günlerinden zamanın son sahnelerine kadar, atalar ve peygamberler aracılığıyla konuşan Mesih'in sesidir. Kurtarıcı, Eski Ahit'te Yeni Ahit'te olduğu kadar açıkça ortaya konmuştur. Peygamberliklerle dolu geçmişten gelen ışık, Mesih'in yaşamını ve Yeni Ahit'in öğretilerini açıklık ve güzellik içinde ortaya çıkarır. Mesih'in mucizeleri O'nun tanrısallığının bir kanıtıdır; ancak O'nun dünyanın Kurtarıcısı olduğuna dair daha güçlü bir kanıt, Eski Ahit'in peygamberlik sözlerinin Yeni Ahit'in tarihiyle karşılaştırılmasında bulunur. Çağların Arzusu, 799.

Yoel kitabını ele alan makalelerde, Eski Antlaşma'nın peygamberlik sözlerini Yeni Antlaşma'nın tarihiyle ve modern ruhsal İsrail'in tarihiyle "karşılaştırıyoruz." Eski ya da Yeni Antlaşma olsun ya da 1798'de başlayan üç meleşin tarihi olsun, bu hatların hepsi "Mesih'in sesi" olarak temsil edilir. Kutsal Kitap'ın ve Peygamberlik Ruhunun yazılı tanıklığı Mesih'in sesidir; ve Mesih'in sesi, Tanrı'nın Sözü olan O'nun sesidir.

Tanrı'nın Sözü'nün "sesi", O'nun yazılı Sözünde ifade edilen mesajdır. O'nun son günlerdeki mesajı ise, Yoel'e göre, bir ilk yağmuru içeren ve ardından ilk ve son yağmurun geldiği son yağmur mesajıdır.

Vahiyçi Yuhanna, arkasında bir "ses" duyduğu için, eski yollara geri dönen yüz kırk dört bini temsil eder. Arkadaki "ses", "Adem'in günlerinden" itibaren Mesih'in sesidir.

Ve benimle konuşan sesi görmek için döndüm. Ve döndüğümde, yedi altın şamdan gördüm.
Vahiy 1:12.

Bu ayet birinci bölümde bir geçişi temsil eder; çünkü önceki ayete kadar Yuhanna Patmos denilen adadaydı, ama on ikinci ayette döner ve bundan sonra Yuhanna göksel tapınaktadır. Dönmesinin nedeni, onuncu ayette arkasından bir ses duymuş olmasıdır.

Rab'bin gününde Ruh'taydım ve arkamda boru sesi gibi güçlü bir ses duydum. Şöyle diyordu: "Ben Alfa ve Omega'yım, ilk ve sonum; gördüğünü bir kitaba yaz ve onu Asya'daki yedi kiliseye gönder: Efes'e, Smirna'ya, Bergama'ya, Tiyatira'ya, Sardis'e, Filadelfya'ya ve Laodikiya'ya." Vahiy 1:10, 11.

Yuhanna, arkalarından gelen Mesih'in sesini duyanları temsil eder. O, eski yollara dönmeye çağıran Yeremya'nın borazan sesini duyar; kötülerin üzerinde yürümeyi reddettikleri o yolları ve dinlemeyi reddettikleri uyarı borazanını. Yuhanna dinledi ve arkasındaki ses kendisini Alfa ve Omega olarak tanıttı—yeni yolu, eski yolla birlikte gösteren O.

Ve yedi şamdanın ortasında, insanoğluna benzer biri vardı; ayağına kadar uzanan bir giysi giymişti ve göğsü altın bir kuşakla sarılıydı. Başı ve saçları yün gibi, kar kadar beyazdı; gözleri ateş alevi gibiydi. Ayakları ocakta kızdırılmış parlak tunç gibiydi; sesi birçok suların sesi gibiydi. Sağ elinde yedi yıldız vardı; ağzından keskin, iki ağızlı bir kılıç çıkıyordu; yüzü bütün gücüyle parlayan güneş gibiydi. Vahiy 1:13-16.

On ikinci ayette Yuhanna arkasını dönüp Mesih'in bir görünümünü görür; Sister White bunu, Daniell'in gördüğü Mesih görünümüyle özdeşleştirir; bu da Yeşaya, Yeremya, Hezekiel ve Pavlus'un gördükleri görümlerle aynıdır.

Pentekost gününün olaylarının, o zamankinden bile daha büyük bir güçle tekrarlanacağı zamanı derin bir özlemle bekliyorum. Yuhanna şöyle diyor: "Büyük güç sahibi başka bir meleğin gökten indiğini gördüm; ve yeryüzü onun yüceliğiyle aydınlandı." O zaman, Pentekost döneminde olduğu gibi, insanlar onlara söylenen gerçeği, her biri kendi dilinde işitecek.

"Tanrı, Kendisine hizmet etmeyi içtenlikle arzulayan her ruhun içine yeni yaşam üfleyebilir [Adem ve Hezekiel'in kuru kemikler vadisi], ve dudaklara sunağın üzerinden alınmış kor bir közle dokunabilir [Yeşaya], ve onları O'nun övgüsünü belâgatle dile getirir hâle getirebilir. Binlerce ses, Tanrı'nın sözünün harika gerçeklerini dile getirme gücüyle donatılacak. Kekeme dil çözülecek [Yeşaya'nın başka dili], ve çekingenler gerçeğe cesurca tanıklık etmek üzere güçlendirilecek. Rab, halkının ruh tapınağını her türlü murdarlıktan arındırmasına [Malaki'nin Levilileri] ve O'nunla öylesine yakın bir bağ sürdürmesine yardım etsin ki, döküldüğünde son yağmura paydaş olabilsinler." Review and Herald, 20 Temmuz 1886.

Ele aldığımız görünüm, Mesih'in sesinin betimlemesini de içerir. Yuhanna dönüp Mesih'in sesini duyduğunda, bu ses "çok suların sesi" gibidir. Mesih'in sesi, insanlarla ya da seçilmiş bir halkla olan antlaşmasından söz ettiğinde, çok sularla ilişkilidir. Daniel 7'den 9'a kadar olan bölümlerin mesajının mührü 1798'de açıldı; ardından 1989'da Daniel 10'dan 12'ye kadar olan bölümlerin mesajının mührü açıldı. 1798, Ulai Nehri'nin sesiyle; 1989 ise Hiddekel Nehri'nin sesiyle

ilişkilidir.

"Daniel'in Tanrı'dan aldığı ışık özellikle bu son günler için verilmişti. Şinar'ın büyük nehirleri olan Ulai ve Hiddekel'in kıyılarında gördüğü görüntüler şimdi gerçekleşme sürecindedir ve önceden bildirilen bütün olaylar yakında gerçekleşecektir." Testimonies to Ministers, 112.

Şeria Nehri, antik İsrail'in alfa antlaşma tarihi ile omega antlaşma tarihi arasındaki köprüdür. Jordan sözcüğü 'inen' anlamına gelir ve 'büyük inen' olan Mesih'i temsil eder.

Sizde de Mesih İsa'da olan bu düşünce bulunsun: O ki, Tanrı biçiminde bulunduğu halde, Tanrı'ya eşit olmayı bir gasp saymadı; ama kendi ününü hiçe saydı, bir hizmetkârın biçimini aldı ve insanlara benzer oldu; ve insan olarak bulununca kendini alçalttı, ölüme kadar, hatta çarmıh ölümüne kadar itaat etti. Filipililer 2:5-9.

Şeria Nehri, 'büyük inen' Mesih'i temsil eder ve Şeria, bakımı için kendilerine bir bağ verilmiş olan Tanrı'nın seçilmiş halkının alfa ile omega arasındaki tarihini birbirine bağlayan bağlantıdır. Musa'nın kurtuluş suları, bir ruh yalnızca geri dönse işitebileceği Mesih'in sesini temsil eder; 'arkasındaki sesi' işitmek üzere döndüğünde, duyacağı ses çok suların sesi olacaktır. Nuh Tufanı'ndan MS 70 yılında Yeruşalim'in yıkılışına kadar, kurtuluş suları Tanrı'nın antlaşma halkı için yol işaretleri olarak ortaya konur. Bu yol işaretleri, Tanrı'nın son antlaşma halkı olan yüz kırk dört binin iç tarihini temsil eder. Şeria Nehri'ni besleyen su, Şeria Nehri'nin kaynaklarını oluşturan Hermon Dağı'nda biriken çığ ve kardan kaynaklanır.

Davut'un Yükseliş Ezgisi. İşte, kardeşlerin birlik içinde bir arada yaşamaları ne kadar iyi, ne kadar hoş! Bu, başın üzerine dökülen değerli yağ gibidir; sakala, Harun'un sakalına kadar inen ve giysisinin eteklerine kadar süzülen. Hermon'un çiyi gibidir, Siyon dağlarının üzerine inen çiy gibidir; çünkü orada Rab bereketi buyurdu: sonsuza dek yaşam. Mezmurlar 133:1-3.

Bu sular ayrıca Pan'ın mağarasını da oluşturur; bu, Daniel 11:13-15'teki Panium'da ve Petrus zamanındaki Sezariye Filipi'de bulunan bir mağaranın içinde yer alan derin bir havuzdur. Ürdün Nehri'nin kaynak suları ayrıca Pan'ın mağarasındaki şeytani havuzu da oluşturur. Çok suların sesi, Mesih ile Şeytan arasındaki büyük çekişmenin Hermon Dağları'nın yüksek zirvelerinde başladığını belirtir.

Ben de sana diyorum ki: Sen Petrus'sun ve ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım; cehennemin kapıları ona karşı üstün gelemeyecek. Matta 16:18.

"Hermon" adı "kutsal, takdis edilmiş, adanmış ya da ayrılmış" anlamına gelir ve göğün bir simgesidir; bütün suların kaynağını ve "cehennemin kapıları" ile temsil edilen büyük çekişmenin başlangıcını ifade eder. "Cehennemin kapıları" ifadesi, İsa'nın Kayseriya Filipi'deyken Pan'ın mağarasına yakıştırdığı addı. Bu bağlamda Simon Barjona'nın adı Peter olarak değiştirildi. Simon "işiten" anlamına gelir, Barjona ise "güvercinin oğlu" demektir. Simon, Kutsal Ruh'un güvercin biçiminde temsil ettiği İsa'nın vaftizinin mesajını işiten ruhun bir simgesiydi. Mesih'in vaftizinin mesajını işiten kişi, 144.000'i temsil eden Peter'a dönüştürülür. Peter, Panium'dayken mühürlendi; bu da Daniel 11'in 13-15. ayetleridir.

Hermon'un sularından doğan, Mesih'in—büyük inenin—bir simgesi olan Ürdün Nehri, yolculuğunu Ölü Deniz'de tamamlar. Yaşam çiyinin kaynağı olan gökten, Mesih, Ölü Deniz'in temsil ettiği çarmıh ölümüne indi. Ölü Deniz kıyısı, yeryüzünde deniz seviyesine göre en alçak kara alanıdır. Ürdün Nehri inerek yeryüzündeki en düşük su seviyesine ulaşır; tıpkı Mesih'in çarmıhta ölüme indiği gibi. Yaşam suyundan ölüm suyuna, Ürdün Nehri Mesih'in gökten çarmıha inişini temsil eder.

Kutsal Kitap peygamberliğinin önemli temaları suyla ilişkilidir ve Kutsal Kitap peygamberliği Mesih'in sesidir; bu da birçok suyun sesidir. Babil'in fahişesi birçok suyun üzerinde oturur, Fırat'ın suları doğunun krallarına yol hazırlamak için kurutulur, tüccarlar ve krallar uzaktan durup ağıt yakarlar; çünkü Tarshish'in gemileri denizlerin ortasında yok edilir, ve Ephraim'in ayyaşlarının yalanların ardına saklandıklarında kabul ettikleri ölüm antlaşması, papalık Pazar günü yasasının coşkun seli tarafından hükümsüz kılınır.

Sister White “Şinar'ın büyük ırmakları”ndan söz ettiğinde, Dicle ve Fırat nehirlerini kastetmektedir. Bu suların kökeni Aden Bahçesi'ne uzanır; orada Aden'den çıkan üçüncü ve dördüncü nehir olarak anılırlar.

Üçüncü ırmağın adı Hiddekel'dir; Asur'un doğusuna doğru akan odur. Dördüncü ırmak Fırat'tır. Yaratılış 2:14.

Hiddekel Tigris'tir ve elbette, Euphrates de Euphrates'ti; her ne kadar modern tarihçiler ve ilahiyatçılar buna katılmasa da. Ulai'nin büyük bir nehir olmadığını, Şinar'da değil, Persya'da insan yapımı bir su kemeri olduğunu ısrarla savunurlar. Aynı beşerî otoriteler, Şinar'la ilişkilendirilen kayda değer yalnızca iki nehrin Tigris ve Euphrates olduğunu belirtir ve kadın peygamber de Ulai ile Hiddekel'in “Şinar'ın büyük nehirleri” olduğunu söyler.

Kadın peygamberin suya dair mesaj üzerine sözleri, modern uzmanlara karşıdır; tıpkı Nuh'un suya dair mesajına karşı çıkan eski uzmanlar gibi. Bize, iki nehirle temsil edilen iki görümün gerçekleşme sürecinde olduğu bildirilmektedir; bu nedenle, "Şinar'ın iki büyük nehri" tarafından verilen bu iki görümde temsil edilen her şey yakında vuku bulacaktır. Bu nehirlerle ilişkilendirilen mesaj Mesih'in sesidir; çünkü O'nun sesi çok suların sesi gibidir. Dicle ve Fırat, büyük bir peygamberlik temasını temsil eder ve onların tanıklığı, alfa Musa'nın ortaya koyduğu ve omega Mesih'in onayladığı aynı antlaşmayla ilgilidir.

Kehanette Dicle Asur'u, Fırat ise Babil'i temsil eder. Bu bağlamda, Yeremya'nın aslanlar olarak tasvir ettiği bu iki güç, önce kuzey krallığını, ardından da güney krallığını sürgüne götürecektir.

İsrail dağılmış bir koyundur; aslanlar onu uzaklara sürdüler: önce Asur kralı onu yiyip bitirdi; en son da Babil kralı Nebukadrezzar onun kemiklerini kırdı. Yeremya 50:17.

Asur ve Babil, İsrail'in iki krallığının her biri bakımından kuzeydeki düşmanlardı ve bu yüzden sahte “kuzey kralı”—papalık gücü—için tiplerdir. Aynı kültürel ortamdan doğan bu iki güç, özünde aynı siyasal ve dinsel gelenekleri sürdürdü; ancak Asur'un siyasal yapısı devlet siyasetini vurgularken, Babil benzer olmakla birlikte kilise siyasetini vurguladı. Putperest Roma ile papalık Roma'sı bazı yönlerden özdeştir; yine de putperest Roma devlet siyasetini, papalık Roma'sı ise

kilise siyasetini temsil eder. Babil'le peygamberlik bağlamındaki ilişkisi açısından Asur, devlet siyasetinin krallığıydı; onu, kilise siyasetini öne çıkaran benzer bir güç olarak Babil izledi. Asur putperest Roma'yı temsil etti ve Babil papalık Roma'sını temsil eder. Bu dört gücün hepsi Tanrı'nın mabedini ve ordusunu çiğnedi. Asur Dicle ile, Babil ise Fırat ile ilişkilendirilir. Bu, Vahiy kitabındaki Fırat'ın kurutulmasıyla uyumludur; Kiro'sun Fırat'ı başka bir yöne çevirerek Babil'i yıkma işiyle örneklendiği gibi, doğunun krallarına yol hazırlamak içindir. Babil Fırat'tır; Asur Dicle'dir.

Kehanetteki Kuzey Kralı, Pazar yasası krizi sırasında dünyayı fetheder ve ardından düşer; ancak bu fetih çoğu zaman taşkın bir sel olarak tasvir edilir. Asur ve Babil ile temsil edilen Kuzey Kralı'nın hikâyesi, nehirlerle sembolize edilir; çünkü hikâye çok suların sesiyle anlatılır.

İki nehir arasındaki topraklara Mezopotamya denir; bu, 'iki nehir arasındaki ülke' anlamına gelir. Bu iki nehir, Tanrı'nın döne halkını esarete dağıtarak cezalandırmak için kullandığı kuzey gücünü temsil eder. Çok suların sesinin yan kollarından biri, Kutsal Yazılarda yalnızca on kez anılan "Padanaram" adında karşımıza çıkar. İlk anılışı antlaşmayla bağlantılıdır; çünkü Isaac'ın karısı Rebekah'nın kan köklerini tanımlar. Ayet şöyle der:

İshak, Padanaramlı Suriyeli Betuel'in kızı, Suriyeli Lavan'ın kız kardeşi Rebeka'yı kendisine eş olarak aldığında kırk yaşındaydı.

Kırk yılın sonunun, Musa'nın üç tanığı aracılığıyla Kadeş'e, 1863'e ve Pazar yasasına götürdüğü gösterilmiştir. İshak'ın evliliği, Mesih'in Pazar yasası sırasında yüz kırk dört binle yaptığı evliliği temsil eden bir antlaşma evliliğidir; bu da 1863'tür, Kadeş'tir, kırk yıllık bir antlaşma tarihinin sonudur. Rebeka bir Suriyelinin kızı ve Suriyeli Laban'ın kız kardeşiydi, (ki antlaşma tarihinin bir sonraki kuşağında, İshak'ın oğlu Yakup ile bir antlaşmayı bozdu.)

Bethuel, 'viranlık ya da yıkıcı evi' anlamına gelir; bu yüzden Rebekah 'yıkıcının evi'nin kızıydı. Suriye 'ayla ve plato' anlamına gelir ve Padanaram ise Mezopotamya, yani aradaki ülke demektir. Rebekah, 'Asur'un Dicle'si' ile 'Babil'in Fırat'ı' arasındaki yüksek ülke olan Mezopotamya'dan gelen Suriyelilerin soyundan; bunlar, Rab'bin mürtet koyunlarını dağıtmak için kullandığı aslanları temsil eder. Yıkıcıların evi, Isaac ve Rebekah'ın evliliğinde Tanrı'nın eviyle birleşti. Padanaram'ın ilk kez anılışında, taşan bir sel olarak tasvir edilen kuzeyin peygamberî kralını temsil eden bu iki nehrin, Genesis 25:20'de ilk kez anılması bir tesadüf değildir.

Yıkım evinin Tanrı'nın antlaşma halkıyla bağlantısı, Jacob Esau'dan kaçıp amcası Laban'ın yanına vardığında da sürer ve orada bir sonraki antlaşma evliliğini güvence altına almak için iki kez 2520 gün hizmet eder. Evliliklerden biri İsrail'in kuzey krallığının dağılmasıyla, diğeri ise güney krallığının dağılmasıyla sona erer. Bu iki krallığın dağılma dönemleri sırasıyla 1798 ve 1844'te sona erdiğinde, Jacob'un iki kez 2520 gün boyunca gerçekleştirmek için emek verdiği evlilik yerine geldi; çünkü damat 22 Ekim 1844'te nikaha geldi.

Öyleyse Mesih, 'yorgun ve bitkin' anlamına gelen Lea ile mi evlendi, yoksa 'iyi bir yolcu' anlamına gelen Rahel ile mi evlendi? Lea ve Rahel, 22 Ekim 1844'te Yakup'la evlenme yolunda olan seyahat eden bakirelerin iki sınıfını temsil eder: biri 'yorgun düşen' bir bakire, diğeri ise 'iyi yol alan' bir

bakire.

“Yolun başlangıcında, arkalarında parlak bir ışık kurulmuştu; bir melek bana bunun ‘gece yarısı haykırışı’ olduğunu söyledi. Bu ışık yol boyunca her yanı aydınlatıyor ve ayaklarına ışık veriyordu ki, tökezlemesinler.”

Gözlerini, hemen önlerinde olup onları şehre götüren İsa’ya dikili tuttıkları sürece güvendediler. Ama yakında bazıları yoruldu ve şehrin çok uzakta olduğunu, çoktan oraya girmiş olmayı beklemediklerini söylediler. Bunun üzerine İsa görkemli sağ kolunu kaldırarak onları cesaretlendirirdi ve kolundan Advent topluluğu üzerinde dalgalanan bir ışık çıkardı; onlar da “Alleluia!” diye haykırırlardı. Bazıları ise düşüncesizce arkalarındaki ışığı inkâr etti ve kendilerini buralara kadar Tanrı’nın getirmediğini söylediler. Arkalarındaki ışık söndü, ayaklarını tam bir karanlığa bıraktı; onlar da sendeleyip işareti ve İsa’yı gözden kaçırdılar ve yoldan aşağı, altlarındaki karanlık ve kötü dünyaya düştüler. Erken Yazılar, 15.

1844’te, Filadelfyalı Millerci hareket evliliğe girdi. 22 Ekim 1844’teki evlilik, Rahel ve Lea ile temsil edilen iki sınıf ibadetçiyi birbirinden ayırdı. Rahel, 22 Ekim 1844’teki evliliğe giden yolda başarıyla yol almış bir sınıfı temsil eder; ancak Lea’nın sınıfı yorulmuştu. Bunun üzerine ayrıldılar ve üçüncü meleğin sınama süreci, tam da Gece Yarısı Çılgılığı’nın sınama sürecinin sona erdiği yerde başladı.

Evlilik başlamıştı ve ardından tamamlanıp sınanacaktı. Evlilik 1846’da tamamlandı ve üçüncü meleğin sınama süreci başladı. 1849 ve 1850’de Rab, kalanını toplamak için ikinci kez elini uzatıyordu. Habakkuk’un ikinci tablosu da, On Emir’in ikinci levhalarıyla örneklendiği gibi, tarihte yerini aldı. Musa ilk levhaları kırdıktan sonra ikinci levhalar verildi. 1850 tablosu 1843 tablosunun yerini aldı ve 1850’de, Tanrı’nın yeni antlaşma gelini olarak kadim İsrail’in sınanması Kadeş’e ve 1863’e doğru sürdü.

1856’da, iki nehirden gelen daha fazla su Hiram Edson’un kaleminden aktı. Edson’un kaleminden gelen "yedi vakit" konusundaki ışık, peygamberlik tanıklıklarını Aden Bahçesi’nde başlatan iki nehirle temsil edilen ışıktı. Aden Bahçesi, insanlığın Tanrı’nın yasasına karşı isyanının bir simgesidir ve Ulai ve Hiddekel nehirlerinin sularının yolculuklarına başladığı yerdir. Onlar antlaşma tarihi boyunca akarlar; çünkü isyanın simgesi olan o Bahçe, Âdem ve Havva’nın üzerindeki incir yapraklarının yerine giysiler sağlamak için bir kuzunun kurban edildiği yerdir. Antlaşma tarihi, Âdem ile Tanrı arasındaki yaşam antlaşmasıyla başlar. Hayat ağacıyla simgelenen o antlaşma, Âdem ve Havva tarafından bozuldu; dünyanın kuruluşundan beri boğazlanmış Kuzu, çıplak ve kaybolmuş çifte giysi sağladığında yeni bir yaşam antlaşması başlatıldı. O Bahçe’den akan iki nehir, nihayetinde Tanrı’nın terbiye sopası olarak kullandığı güçlerin simgeleri hâline gelir.

Ey Asur, gazabımın sopası; ellerindeki değnek hiddetimidir. Onu ikiyüzlü bir ulusa karşı göndereceğim ve gazabımın halkına karşı ona buyruk vereceğim: ganimeti almak, avı kapmak ve onları sokakların çamuru gibi çiğnemek için. Yeşaya 10:5-6.

Bu iki nehir, Eden’den çıkararak Rebeka’nın soyuna ve İshak’la yaptığı antlaşma evliliğine, oradan da Yakup’a aktı; burada iki nehrin suyu iki ayrı yedi vakit olarak temsil edilir. Sonra aynı iki nehir

Daniell'in son altı bölümü boyunca akar; burada her bir nehir üç bölümü temsil eder. Nehirlerden biri, yedinci, sekizinci ve dokuzuncu bölümlerde mührü açılan bilgideki artışı temsil eder; diğeri ise onuncu, on birinci ve on ikinci bölümlerde mührü açılan bilgideki artışı temsil eder.

Yedinci, sekizinci ve dokuzuncu bölümler Ulai'nin görünümü olarak sunulur ve Mesih onuncu, on birinci ve on ikinci bölümlerde benzer bir şekilde tasvir edilir. Üçer bölümle temsil edilen her iki nehir görünümünde de Mesih suyun üzerinde durur biçimde tasvir edilir.

Ben, ben Daniel, görünümü gördüğümde ve anlamını araştırdığımda, işte, karşımda bir adam görünümünde biri duruyordu. Ulai ırmağının kıyıları arasından bir adamın sesini duydum; şöyle seslendi: "Cebrail, bu adama görünümü açıkla." Daniel 8:15, 16.

Onuncu bölümdeki Mesih görünümü, Yuhanna'nın Vahiy kitabının birinci bölümünde tanık olduğu görümlerle benzerdir ve Daniel kitabının sekizinci bölümündeki görünümde Palmoni suların üzerindedir; O'nun keten giysilere bürünmüş olduğu on ikinci bölümde olduğu gibi.

Gabriel'in ziyareti sırasında, peygamber Daniel daha fazla bilgi alamıyordu; ama birkaç yıl sonra, henüz tam açıklanmamış konular hakkında daha çok şey bilmek isteyerek, yeniden Tanrı'dan ışık ve bilgelik aramaya koyuldu. 'O günlerde ben Daniel üç tam hafta yas tuttum. Lezzetli ekmek yemedim, ağzıma ne et ne de şarap girdi, kendimi hiç meshetmedim... Sonra gözlerimi kaldırdım ve baktım; işte, keten giysiler içinde, beline Uphaz'ın saf altınından bir kuşak kuşanmış bir adam. Bedeni de beril taşı gibiydi, yüzü şimşegin görünüşü gibiydi, gözleri ateşten meşaleler gibiydi, kolları ve ayakları ise renk olarak cilalanmış tunç gibiydi, ve sözlerinin sesi bir kalabalığın sesi gibiydi.'

Daniel'e görünen bizzat Tanrı'nın Oğluydu. Bu tasvir, Mesih'in Patmos Adası'nda Yuhanna'ya vahyedildiğinde Yuhanna'nın verdiği tasvire benzer. Rabbimiz şimdi, Daniel'e son günlerde nelerin gerçekleşeceğini öğretmek için başka bir göksel haberciyle birlikte geliyor. Bu bilgi Daniel'e verildi ve dünyanın sonunun geldiği bizler için ilhamla kayda geçirildi. Review and Herald, 8 Şubat 1881.

Onuncu bölümdeki Hiddekel görünümünde Mesih suyun üzerindedir ve keten giysiler içindedir; Ulai görünümünde de suyun üzerindedir. Vahiy birinci bölümdeki görünüm, Ulai ve Hiddekel görümlerinde sunulanla uyumludur; burada White Kardeş bunun "bizzat Tanrı'nın Oğlu" olduğunu belirtir. Vahiy onuncu bölümdeki meleği tanımladığında ise, meleğin "bizzat İsa Mesih" olduğunu söyler. Vahiy onuncu bölümdeki melek elini göğe kaldırır ve sonsuzlara dek yaşayana yemin eder; bu, on ikinci bölümdeki Mesih görünümüyle bağlantılıdır; orada O, iki elini de göğe kaldırır ve sonsuzlara dek yaşayana yemin eder. Vahiy onuncu bölümde O hem suyun hem de karanın üzerindedir.

Bir ırmağın "iki yakası arasında" bulunan şey sudur ve Daniel "iki yakası arasında bir adamın sesi"ni işitti; bu yüzden ses suyun üzerindeki adamdan geldi ve ses Ulai ırmağının sularının sesiydi.

Ve birinci ayın yirmi dördüncü günü, ben Hiddekel denilen büyük ırmağın kıyısındaiken; sonra gözlerimi kaldırıp baktım, ve işte

Keten giyinmiş, beli Ufaz'ın saf altınıyla kuşanmış bir adam: Bedeni de beril gibiydi, yüzü şimşegın görünüşü gibi, gözleri ateşten kandiller gibiydi, kolları ve ayakları cilalı tunç rengindeydi ve sözlerinin sesi bir kalabalığın sesi gibiydi. ...

Ama sen, ey Daniel, bu sözleri gizli tut ve kitabı son zamana kadar mühürle; birçokları gidip gelecek ve bilgi artacak. Sonra ben, Daniel, baktım; işte, başka iki kişi duruyordu: biri ırmağın bu kıyısında, öteki ırmağın öbür kıyısında. İçlerinden biri, ırmağın suları üzerinde duran keten giysili adama, "Bu harikaların sonuna kadar ne kadar zaman var?" dedi. Ve ırmağın suları üzerinde duran keten giysili adamın, sağ elini ve sol elini göğsüne kaldırdığını ve sonsuza dek yaşayana ant içerek, "Bir zaman, iki zaman ve yarım zaman olacak," dediğini duydum; ve kutsal halkın gücünü dağıtmayı tamamladığında, bütün bunlar sona erecek.

Ve işittim, fakat anlamadım; o zaman dedim: Ya Rab, bu şeylerin sonu ne olacak? Ve dedi: Kendi yoluna git, Daniel; çünkü bu sözler son zamanına kadar kapatılmış ve mühürlenmiştir. Birçokları arınacak, aklanacak ve sınanacak; fakat kötüler kötülük edecek; kötülerden hiçbiri anlamayacak; fakat bilge olanlar anlayacak. Daniel 10:4-6; 12:4-10.

Sister White'ın tanımladığı üzere Şinar'ın büyük nehirleri, Mesih'in suyun üzerinde konuştuğu bir görüyle her ikisi de bağlantılıdır; çünkü O'nun sesi çok suların sesi gibidir. Her iki görüde de "ne kadar zaman" sorusu sorulur. Her iki nehir ayrıca, Adventizmin merkezi direği ve temeli olan Daniel kitabının sekizinci bölümündeki "soru ve cevap"ta da temsil edilir. Orada, iki nehir hem mabedin hem de ordunun dağıtılması ve çiğnenmesinin "yedi zamanı"nın sembolleridir. İki nehir, Tanrı'nın cezalandırma değneği olarak rollerini yerine getirir ve ardından, William Miller'in ilk peygamberî cevherini keşfettiği birinci meleğin Millerci tarihine akar; bu cevher, Levililer yirmi altıdaki "yedi zaman" hattıydı. İki nehir, Asur ve Babil'in, Dicle ve Fırat'la ve elbette Rebeka'nın yeğenleri olan Lea ve Rahel'le temsil edilen iki aslanı tarafından gerçekleştirilen 2520 yıllık iki dağıtılmayı temsil eder; Rebeka'nın antlaşma evliliği İshak kırk yaşındayken gerçekleşmişti; Yaratılış 2520'de kaydedildiği gibi.

Miller yalnızca Yahuda'nın güney krallığına karşı "yedi zaman"lık dağılmayı ortaya koydu; bu, 1844'te 2300 yıllık peygamberlikle gerçekleşti. 1856'da, "yedi zaman"ın "yeni şarabı", aynı dağılmanın kuzey krallığı üzerinde 1798'de sona erdiğini belirledi. William Miller'in ilk peygamberce keşfi olarak, Fırat Nehri'nin suyu, birinci meleğin tarihinde alfa öğretisi olarak ortaya çıktı. Ulai Nehri'nin suyu üçüncü meleklerle ortaya çıktı. Miller'in alfa keşfi, Ulai Nehri tarafından temsil edilen "yedi zaman"dı ve Hiram Edson'un omega keşfi, Hiddekel Nehri tarafından temsil edilen "yedi zaman"dı.

2520, her bir krallık için aynı olan, fakat başlangıcı ve bitişi birbirinden kırk altı yıl ayrılan dönemin uzunluğunu temsil eder. 1798, zamanın sonunu ve Vahiy 14'teki birinci meleğin gelişini işaret eder. 1798, Asur'un aslanı tarafından kuzey krallığının üzerine getirilen dağılmanın 2520 yıllık süresinin tamamlanmasıdır. 1844, güney krallığının üzerine getirilen "yedi zaman"ın tamamlanmasıdır ve Babil'in aslanıyla temsil edilir. İki nehir, birinci ve ikinci meleklerin mesajlarının, 22 Ekim 1844'te üçüncü meleğin gelişiyile sona eren tarihinin sınırlarını belirler; o gün, Antitipik Kefaret Günü'nde hem yedinci borazan hem de Yovel borazanı çalındı.

O zaman yedinci ayın onuncu gününde jübile borusunu çaldıracaksın; Kefaret Günü'nde, ülkenizin her yerinde boru çaldıracaksınız. Levililer 25:9.

Yedinci borazanın çalınması, Mesih'in ilahi tabiatını insanlıkla birleştirme yönündeki hizmetinin bir simgesidir ve Ulai Nehri görünümündeki 2300 yıl ile temsil edilir; jübile borazanın çalınması ise, kırılmış olan ve Tanrı'nın halkının üzerine getirilen, Daniel'in Musa'nın laneti ve yemini diye adlandırdığı ve Musa'nın "Tanrı'nın antlaşmasının davası" diye adlandırdığı toprak antlaşmasının bir simgesidir.

Evet, bütün İsrail Senin yasayı çiğnedi; sesine itaat etmemek için ondan saptı; bu yüzden, Tanrı'nın kulu Musa'nın yasasında yazılı olan lanet ve ant üzerimize döküldü; çünkü O'na karşı günah işledik. Daniel 9:11.

"Musa'nın yasasında" yazılı olan "lanet" ve "yemin", Levililer yirmi altıdaki "yedi kez"dir. "Yemin" olarak çevrilen sözcük, Levililer'de "yedi kez" olarak çevrilenle aynı İbranice sözcüktür. Antlaşma yemininin yirmi beşinci bölümde çiğnenmesine karşılık gelen lanet, yirmi altıncı bölümde ortaya konur; burada Musa bu laneti "antlaşmanın husumeti" olarak tanımlar.

O zaman ben de size karşı yürür, günahlarınızdan ötürü sizi yine yedi kat cezalandırırım. Ve antlaşmamın öcünü alacak bir kılıcı üzerinize getiririm; kentlerinizin içinde bir araya toplandığınızda aranıza salgın hastalık gönderirim; ve düşmanın eline teslim edileceksiniz. Levililer 26:24, 25.

Rab, MÖ 723'te, onları "düşmanın eline" teslim ederek "cezalandırmak" için Asur'un aslanının kılıcını kuzey krallığının üzerine getirdi. Kırk altı yıl sonra, MÖ 677'de, güney krallığı Musa'nın lanetini tattı. Musa'nın laneti, antlaşmanın çekişmesidir. Kırk altı yıl boyunca Mezopotamya'nın aslanları, cemaati ortadan kaldırıp çiğnemek için Tanrı tarafından görevlendirildi. Bu kırk altı yıllık dönemin sonunda Nebukadnezar tapınağı yıktı. Daniel sekizinci bölüm on üçüncü ayetteki Daniel'in sorusunda sözü edilen cemaat, tapınağın yıkımıyla sonuçlanan kırk altı yıllık bir süre boyunca düşmanları tarafından köleleştirildi; bu tapınak da on üçüncü ayette çiğnenecek diğer konuydu. Bu ırmaklar 1798 ve 1844 yıllarına sırasıyla ulaştığında, cemaat bir tapınak olarak bir araya getirilmişti; çünkü cemaat bir bedendir ve beden bir tapınaktır. O dönemin sonunda, kırk altı yıl boyunca inşa edilmiş tapınak, Tanrısallık ile insanlığın evliliğinde göksel tapınakla birleşecekti. Evlilik iki tapınak arasındadır ve Tanrı'nın birleştirdiği ayrılmamalıdır.

Dicle'nin suları 1798'e, Fırat'ın suları 1844'e ulaştı. Üçüncü meleğin gelişinden hemen önce ikinci melek geldi ve ardından, 12-17 Ağustos 1844'te New Hampshire, Exeter'deki kamp toplantısında, Gece Yarısı Çağrısı mesajı döküldü. Exeter "bir su kalesi" anlamına gelir ve kamp toplantısında, Massachusetts, Watertown'dan bir grubun kurduğu farklı bir çadırda sahte bir toplantı yapıldı. Kardeş White'a göre, Aden'den kaynaklanan sular, Amerika Birleşik Devletleri'nin doğu kıyı şeridi boyunca "bir gelgit dalgası" olarak dağılmak üzereydi. Bu gelgit dalgasını tetikleyen deprem, Şeytan insanlığı fethettiğinde Aden Bahçesi'nde meydana geldi; Aden'deki bu sismik altüst oluşun dalgaları Millerci tarihin Gece Yarısı Çağrısına ulaştı. Bu gelgit dalgası, yüz kırk dört binin tarihinde Gece Yarısı Çağrısına taşarak dolar ve Âdem'in günahının depremiyle başlayan dalga, Vahiy on birinci bölümdeki Pazar yasasının depremine kadar uzanır.

Mesih'in sesi, çok suların sesidir ve sular bir araya gelerek son yağmur mesajını oluşturur. Yeşaya ve oğlu Shearjashub, yedinci bölümün üçüncü ayetinde, üst su kanalına ait havuzun yanında durmakta, yüz kırk dört binin mühürlenme zamanında son yağmur mesajını sunmaktadırlar. Orada Yeşaya'nın akılsız ve kötü Kral Ahaz hakkında beyanı şudur: Rab, Ahaz'ın üzerine Asur'un sularını, Kral Sanherib'i gönderecek; ve onun suları boyuna kadar yükselecek.

Rab bana yine şöyle buyurdu: Madem ki bu halk, yumuşakça akan Şiloah sularını reddediyor ve Rezin ile Remalya'nın oğluna seviniyor; bundan ötürü, işte, Rab onların üzerine ırmağın sularını (güçlü ve çok suları), yani Asur Kralını ve bütün görkemini getiriyor. O, bütün kollarının üzerine çıkacak, bütün kıyıları aşacak; Yahuda'dan geçecek, taşacak ve aşacak; boyuna kadar ulaşacak. Kanatlarının yayılması, ey İmanuel, ülkenin genişliğini dolduracak. Yeşaya 8:5-8.

Ahaz, Rab tarafından 'gönderilen' suları reddetti; bu yüzden Rab Asur'un sularını Ahaz'a 'gönderdi'. Ahaz, "Rezin ve Remaliah'ın oğlu." ittifakına "sevindi". Ahaz, Rezin ve Remaliah'ın oğlu tarafından temsil edilen sahte bir son yağmur mesajına "sevinir".

Rezin ve Remalya oğlu, yani kuzey krallığının kralı Pekah, Yeşaya ile oğlunun bir taklidini temsil ederler. Akılsız ve kötü kral Ahaz "sevinir"; İsrail'in kuzeydeki on oymağı ile Suriye'nin temsil ettiği bu ittifak, Pazar yasasında kilise ile devletin gayrimeşru ilişkisini simgeler. Ahaz sevinir, çünkü utanç ve sevinç, ilhamın son yağmur üzerine yürütülen tartışmada temsil edilenlere hitap etmek için kullandığı iki zıt duygudur. Yeremya küçük kitabı yediğinde bu, yüreğinin sevinci ve coşkusu olmuştu; ve Yoel, Tanrı'nın halkının asla utanmayacağını bildirir. Laodikyalı olan Ahaz kördür; bu yüzden sahte su mesajında seviniyor ve Yeşaya'nın gerçek su mesajını reddediyor. Kuzeyin kralının selinin temsil ettiği sahte son yağmur mesajına güvendiği için utanması gerekirken, Şiloah'ın mesajını reddetmiştir.

Yeşaya'nın sekizinci bölümündeki Şiloah mesajı, geç yağmurun mesajıdır. Şiloah havuzu, Yeni Antlaşma'da Siloam havuzu olarak tanımlanır. İbranice ya da Yunancada "gönderilmiş" anlamına gelir. Mesih'in ayrılması, Kutsal Ruh'u "gönderebilmesi" için gerekliydi. Yeşaya ile Ahaz Şiloah havuzundadır ve sınama, Yeşaya ve oğlunun temsil ettiği Şiloah havuzuna iman etmek mi, yoksa Rezin ile Remalya'nın oğluna iman etmek mi sorusu üzerine kuruludur. Ahaz iki su arasında seçim yapmaktadır: Şiloah'ın suları mı, yoksa Asur Kralı'nın suları mı. Ahaz, Rezin ve Remalya'nın oğlunun temsil ettiği ittifak ve mesaja sevindi ve bu nedenle yargısında yumuşakça akan su yerine yıkım seline uğradı. Onun yargısı, kuzeyin kralının tüm dünyayı bir sel gibi bastığı Pazar yasasını temsil eder. Bunu Pazar yasasından itibaren yapar; o sırada Geceyarısı Çılgılığı'nın seli de dünyayı silip süpürmektedir.

Ahaz, kuzeydeki on kabile ile Suriye arasındaki ittifaka sevinir ve böylece, Tanrı'nın Sözü'nde yer alan her türlü gayrimeşru ittifakla örneklenen, kilise ile devleti birleştiren mesaja sevinir. Yeşaya bir Filadelfyalıyı, Ahaz ise bir Laodikyalıyı temsil eder. Mesih, Siloam Havuzu'ndaki Laodikyalı kör adamı iyileştirdiği zaman, Yeşaya'nın tanıklığını kendi tanıklığıyla ilişkilendirir.

İsa oradan geçerken, doğuştan kör bir adam gördü. Öğrencileri ona, "Rabbi, kim günah işledi, bu adam mı yoksa anne babası mı ki kör doğdu?" diye sordular.

İsa şöyle cevap verdi: Ne bu adam günah işledi ne de anne babası; ama Tanrı'nın işleri onda ortaya çıksın diye. Ben, beni gönderenin işlerini gündüzken yapmalıyım; kimsenin çalışmayacağı gece geliyor. Ben dünyada oldukça, dünyanın ışığıyım. Bunları söyledikten sonra yere tükürdü, tükürüğüyle çamur yaptı ve çamuru kör adamın gözlerine sürdü. Ona, "Git, Siloam havuzunda yıkan," dedi. (Siloam, "Gönderilmiş" demektir.) O da gitti, yıkandı ve görerek geri döndü.

Bunun üzerine komşuları ve daha önce onun kör olduğunu görmüş olanlar, "Bu, oturup dilenen kişi değil mi?" dediler. Kimileri, "Odur," dedi; başkaları, "Ona benziyor," dediler; ama o, "Benim," dedi. Bunun üzerine ona, "Gözlerin nasıl açıldı?" dediler.

O cevap verdi ve dedi ki: "Adı İsa olan bir adam çamur yaptı, gözlerime sürdü ve bana, 'Siloam Havuzu'na git ve yıkan' dedi. Ben de gidip yıkandım ve gözlerim açıldı." Yuhanna 9:1-11.

Kör adam ile akılsız ve kötü Kral Ahaz, güvenlerini Siloam Havuzu'na mı yoksa Asur'un seline mi koyacakları konusunda sınanırlar. Kör adam kör olduğunu bilir, ama Ahaz zengindir, malı mülkü artmıştır ve hiçbir şeye ihtiyaç duymaz. Ahaz, son yağmurun havuzunda akılsız bir bakiredir; kör adam ise akıllı bir bakiredir. Gönderilmiş'ten gelen sular ya da Asur'dan gönderilen sular sınavdır.

Bir havuz, suyun bir araya toplandığı yerdir ve peygamberlik anlamında havuz, Mesih'in sesini temsil eden bütün "suların" — çeşitli akarsuların, nehirlerin, derelerin, denizlerin, okyanusların, göllerin, yağmurun ve çiyin — bir araya toplandığı yerdir. Son yağmurun havuzu, üst havuzdan akan suyla oluşur. Havuz, bir imtihan bağlamında son yağmurun mesajını temsil eder. Ahaz yumuşakça akan suları reddetti, ama kör adam havuzla bağlantılı mesaja itaat etti. İsa, "tükürük" olarak temsil edilen tanrısallığından bir miktar aldı ve onu kille birleştirdi; bu, Kutsalın Kutsalı'nda Mesih tarafından gerçekleştirilen tanrısallığın insanlıkla birleşimini temsil ediyordu.

Mesih yere tükürdü, tükürüğüyle çamur yaptı. Tanrısız ve insani doğanın birleşimiyle ilgili mesajı kullanarak, kör adamın gözlerini meshetti. Tanrısız ve insani doğanın birleşiminin temsil ettiği mesaj 1888 mesajdır ve bir kişiyi Laodikya hâlinde Filadelfya hâline dönüştürmek üzere tasarlanmıştır. Ama bu mesaj insanın katılımını gerektirir. Havuza gitmeli, sonra yıkanmalıdırlar.

Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı; ama İsa, kör adamın da anne babasının da günah işlemediğini söyledi. İsa, kör adamın durumuyla ilgili suçlama sorusunu ortadan kaldırıyor ve onu Rab'bi yüceltmek için yükseltilmiş bir adam olarak tanımlıyor; ve Kutsal Kitap'taki peygamberlikte, "Tanrı'nın işleri açığa çıksın" diye yükseltilen peygamberî insan, Laodikya'dan Filadelfya'ya geçmiş erkek ve kadınlardan oluşan sancaktır. Sancak, Tanrı'nın işlerinin tezahür ettiği yerdir; çünkü O'nun işi, ilahiyeti insanlıkla birleştirmektir (çamurdan merhemini temsil ettiği gibi) ve o işin zafer nişaneleri, yalnızca Laodikya mesajını işitenler değil, mesajdaki reçeteye uyanlardır. Kör adam için reçete gidip yıkanmaktır. Görmeye başladıktan sonra Tanrı'yı yüceltmeye çalışmasına gerek kalmadı; onu çevreleyen koşullar bunun gerçekleşmesini sağladı.

Her şey Mesih'in yaklaşmasıyla başladı; ardından Mesih'in hizmeti geldi. Göksel tapındaki Mesih'in insana ilişkin son hizmeti, bir insanı ölü kuru kemiklerle dolu bir vadiden, sokaklarda ölü

olmaktan ya da yarasa gibi kör olmaktan dönüştürmektir. O'nun son işi, halkını kendi suretinde yeniden yaratmaktır; ve bu, Adem'i yerin toprağından yaratıp sonra onun içine yaşam nefesini üflendiğinde yaptığı işin ta kendisidir. Son iş ilk iştir; çünkü önce balçığı yoğurdu ve sonra o balçığı Ruhunun yaşamıyla meshetti. Adem'de Ruh O'nun nefesiydi, kör adamda ise suydur. Hezekiel'in ölü kemikler vadisinde ise bedeni oluşturan şey toplanmaya çağırılan bir mesajdır. Sonra dört rüzgârın mesajı bedenine üflendi ve ardından o, kudretli bir ordu olarak ayağa kalktı.

Kör adam hâlâ körken, İsa onu gördü ve yanına yaklaştı. O, öğrencilerinin sorduğu bir soru bağlamında kör adama yaklaşıyor; bu da örneklendirme için uygun peygamberî çerçeveyi kurmasına imkân verir. "Tanrı'nın işleri", Kutsal Kitap'taki pek çok farklı tanıklık çizgisinde peygamberî bir semboldür. Kutsal Yazılardaki "Tanrı'nın işleri"nin her tezahürü, geç yağmur zamanında gerçekleşir. İsa hikâyeyi, Malaki'nin son ayetlerinde İlyas tarafından temsil edilen son mesaj bağlamına yerleştiriyor.

Ebeveynler de kör çocuk da günahkârlar olarak mahkûm edilmezler; çünkü bu, Tanrı'nın harikalarının zamanıdır ve o zamanda ebeveynlerin de çocukların da yürekleri, eldeki meseleyi görmek üzere çevrilecektir. Mesele şu: kör Laodikyalı adam meshedilmiş bir Filadelfyalı adama dönüştürülüp dönüştürülmedi. Bu, son yağmur zamanında ebeveynlerle çocuğun yüzleştiği meseledir; çünkü o aynı zamanda yargı zamanıdır. Ve yargı, İbrahim'le yapılan antlaşmaya ilişkin peygamberlik sözüne göre üçüncü ve dördüncü kuşaklarda icra edilir. Kör adam son, yani dördüncü kuşaktır; ebeveynleri ise üçüncüdür. O dönemde İlyas mesajı, aileleri Siloam Havuzu'nun mesajını kabul etmek ya da reddetmek zorunda kaldıkları durumların içine koyar. Akılsız ve kötü Kral Ahaz o havuzun mesajını reddetti, ama kör adam kabul etti. Malaki'deki İlyas mesajı, Rab'bin büyük ve korkunç gününden önce bir lanet bağlamında yer alır.

İncelediğimiz sahneyi İsa düzenlediğinde, mucizenin amacını özetlerken o anda çalışması gerektiğini de belirtti; çünkü hiç kimsenin çalışamayacağı bir zaman gelecekti. Sözüne ettiği çalışma gündüz yapılır ve çalışmanın sonu gece olarak tasvir edilir. Buradaki göndermesi, sınanma süresinin sonudur.

O, yargı işini tamamladığında, kâhinlik giysilerini çıkarır ve öç alma giysilerini giyer. O, kaybolmuş olanları kurtarılanlardan ayırma işini bitirdiğinde, kurtuluş işi sona erer. Sınama dönemi kapanır ve artık kimsenin çalışamayacağı gece gelmiştir. Mesih'in mesajı yalnızca kör bir adama yönelik Laodikiya mesajı değil, aynı zamanda sınama döneminin kapanmasının yakınlığı bağlamında verilen İlyas mesajıydı; bu da Mesih'in canların kurtuluşu için çalışmaya yönelik kutsal güdüsüdür.

Önce Mesih kör adama yaklaştı, sonra merhemi hazırlayıp sürdü, ardından körün bizzat kendisinin yapması gereken bir görev için talimat verdi; ve aynı derecede önemlisi, o göreve girdiğinde görme yetisi geri geldi. Görür hâle gelince, kör bir Laodikyalıyken Filadelfyalıya dönüştü. Bu iki kilisenin dönüşüm süreci, başlangıçta 1856'dan 1863'e kadar tamamlandı.

O dönem, buğday ile delicenin ayrılmasını ve ardından bir sancak olarak yükseltilecek yüz kırk dört binin nihai mühürlenmesini temsil eder. Kör adam, Laodikyalıdan Filadelfyalıya dönüştüğünde hemen ilgi odağı oldu. Kör adam yüz kırk dört bindir ve kötü ve akılsız Kral Ahaz,

Rab'bin ağzından tükürülen eski antlaşma halkıdır. Tarihin aynı noktasında İsa ya tükürüğünü kullanarak O'nun yeni antlaşma halkını meshediyor ya da eski antlaşma halkını ağzından tükürüyor.

Bu düşünceleri bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Yaklaşan Kriz

Sonsuz Olan, şaşmaz bir kesinlikle bütün uluslarla hesap tutar. Tövbe çağrısıyla O'nun merhameti sunuldukça, bu hesap açık kalacaktır; ama Tanrı'nın belirlediği sınıra ulaşıldığında, gazabı tecelli etmeye başlar. O zaman hesap kapatılır; ilahi sabır sona erer; onlar adına artık merhamet dilenmez.

Peygamber, çağların ilerisini seyrederken, görünümünde bizim zamanımız kendisine sunuldu. Bu çağın ulusları benzeri görülmemiş lütuflara mazhar oldular. Göğün en seçkin nimetleri onlara verildi; ancak artan kibir, tamahkârlık, putperestlik, Tanrı'yı hor görme ve alçakça nankörlük onların aleyhine yazılmıştır. Tanrı'yla hesaplarını hızla kapatıyorlar.

Dini dünyada büyük bir şaşkınlık ve karmaşanın olacağı günler hızla yaklaşıyor. Birçok tanrı ve birçok rab olacak; her öğretisi rüzgârı esecek; ve Şeytan, melek kılığında bürünmüş olarak, eğer mümkün olsaydı, seçilmişleri bile aldatırdı.

Gerçek dindarlık ve kutsallığa yöneltilen yaygın hor görme, Tanrı ile yaşayan bir bağı olmayanların O'nun yasasına duydukları saygıyı yitirmelerine yol açar. İlahi yasaya saygısızlık ne kadar belirginleşirse, ona uyanlarla dünya ve dünyayı seven bir kilise arasındaki ayırım çizgisi de o kadar netleşecektir. Bir kesimde Tanrı'nın buyruklarına duyulan sevgi artar; diğerinde onlara duyulan küçümseme arttıkça, bu sevgi daha da artar.

Yüce BEN'İM, yasasını haklı çıkarıyor. Onu hükümsüz sayanlara fırtınalarda, sellerde, kasırgalarda, depremlerde, karada da denizde de karşılaşılan tehlikelerde sesleniyor. Şimdi halkın ilkelere sadık olduklarını göstermelerinin zamanıdır.

Büyük ve ciddi olayların eşliğinde duruyoruz. Rab kapıda. Zeytin Dağı'nda Kurtarıcı, bu büyük olaydan önce yaşanacak sahneleri anlattı: 'Savaşlar ve savaş söylentileri duyacaksınız,' dedi. 'Ulus ulusa, krallık krallığa karşı kalkacak; ve çeşitli yerlerde kıtlıklar, salgın hastalıklar ve depremler olacak. Bütün bunlar acıların başlangıcıdır.' Bu peygamberlik sözleri Yeruşalim'in yıkılışı sırasında kısmen yerine gelmiş olsa da, son günlerde daha doğrudan karşılığını bulur.

Yuhanna ve diğer peygamberler de Mesih'in gelişinin alametleri olarak gerçekleşecek dehşet verici sahnelere tanıklık ettiler. Savaş için toplanan orduları ve korkudan insanların yüreklerinin çözüldüğünü gördüler. Yerin yerinden oynadığını, dağların denizin ortasına taşındığını, dalgalarının kükreyip çalkalandığını ve denizin kabarmasıyla dağların sarsıldığını gördüler. Tanrı'nın gazabının kâselerinin açıldığını ve yeryüzünün sakinlerinin üzerine salgın, kıtlık ve ölümün geldiğini gördüler.

Şimdiden Tanrı'nın dizginleyici Ruhu dünyadan geri çekiliyor. Kasırgalar, fırtınalar, denizde ve karada felaketler peşi sıra geliyor. Bilim bunların hepsini açıklamaya çalışıyor. Etrafımızda giderek yoğunlaşan ve Tanrı Oğlu'nun yakın gelişini bildiren işaretler, gerçek neden dışında

her şeye bağlanıyor. İnsanlar, Tanrı'nın kulları mühürlenene dek esmesinler diye dört rüzgârı tutan nöbetçi melekleri fark edemiyor; ama Tanrı meleklerine rüzgârları salıvermelerini buyurduğunda, O'nun öç alan gazabı öyle bir sahne oluşturacak ki hiçbir kalem bunu tasvir edemez.

Bir kriz kapımızda; ama Tanrı'nın hizmetkârları bu büyük kriz anında kendilerine güvenmemelidir. Yeşaya, Hezekiel ve Yuhanna'ya verilen görümlerde, göğün yeryüzünde gerçekleşen olaylarla ne kadar yakından bağlantılı olduğunu görüyoruz. O'na sadık olanlara Tanrı'nın gösterdiği ilgiyi görüyoruz. Dünya başıboş değildir. Gelecek olayların seyri Rab'bin elindedir. Göğün Yüceliği, ulusların yazgısını da, kilisesine ilişkin işleri de kendi elinde tutar.

Tanrı, halkının düşmanlık ve gazabın fırtınalarına karşı durmaya hazırlanması için, son günlerde neler olacağını açıkladı. Önlerinde olacaklar konusunda uyarılanlar, Rab'bin sıkıntı gününde sadıklarını koruyacağı düşüncesiyle kendilerini teselli ederek, yaklaşan fırtınayı sakin bir bekleyiş içinde oturup kalmamalıdır. Biz, Rab'lerini bekleyen insanlar gibi olmalıyız; boş bir bekleyiş içinde değil, gayretli bir çalışmayla, sarsılmaz bir imanla. Şimdi zihinlerimizin önemsiz şeylerle meşgul olmasına izin verme zamanı değildir.

İnsanlar uyurken, Şeytan, Rab'bin halkının merhamet ya da adalet görmemesi için işleri etkin biçimde düzenlemektedir. Pazar günü hareketi şimdi karanlıkta yol alıyor. Liderler gerçek meselenin üzerini örtüyor ve harekete katılanların birçoğu da dip akıntısının nereye yöneldiğini kendileri görmüyor. Beyanları ılımlıdır ve görünüşte Hristiyandır; ama konuştuğunda, ejderhanın ruhunu açığa çıkaracaktır. Bizi tehdit eden tehlikeyi bertaraf etmek için gücümüz yettiğince her şeyi yapmak bizim görevimizdir. Halkın önüne asıl tartışma konusunu getirmeli, böylece vicdan özgürlüğünü kısıtlayıcı tedbirlere karşı en etkili itirazı ortaya koymalıyız. Kutsal Yazıları incelemeli ve imanımızın gerekçesini verebilecek durumda olmalıyız. Peygamber şöyle der: 'Kötüler kötülük edecek, kötülerden hiçbiri anlamayacak; ama bilge olanlar anlayacak.'

Önümüzde önemli bir gelecek var. Onun sınamalarına ve ayartılarına göğüs germek ve görevlerini yerine getirmek büyük iman, enerji ve sebat gerektirecektir. Ama görkemli bir zafer kazanabiliriz; çünkü uyanık duran, dua eden, iman eden hiçbir can düşmanın hilelerine yakalanmayacaktır. Bütün gök esenliğimizle ilgileniyor ve hikmetini ve kudretini talep etmemizi bekliyor. Açık ya da gizli olsun, her karşıt etkiye başarıyla direnilebilir, 'güçle değil, kuvvetle değil, ancak Ruhumla, diyor orduların Rabbi.' Tanrı, eskiden olduğu gibi şimdi de insan çabaları aracılığıyla çalışmaya ve zayıf araçlar kullanarak büyük işler başarmaya aynı derecede isteklidir. Zaferi sayı çokluğuyla değil, ruhun bütünüyle İsa'ya teslim edilmesiyle kazanacağız.

"Şimdi, merhamet hâlâ sürerken, İsa bizim için şefaet ederken, ebediyet için işi eksiksiz yapalım." Southern Watchman, 25 Aralık 1906.